

Cuvânt înainte

Mircea Duca este un poet eminent atipic, pentru că e singurul pe care-l știu recitându-și creațiile la telefon, iar acest fapt fiindu-i parcă de ajuns pentru ființarea sa artistică. Și o spun cu certitudinea că nu sunt singurul privilegiat al împărtășirilor lui poetice, la fel cum nu sunt singurul care l-am îndemnat să le adune în volum. Faptul nu e lipsit de semnificație, căci e mărturia de necontestat a încrederii lui în puterea poeziei de a unifica spirite și de a înnobila existența, fie și doar la o scară redusă până la sinele individual și la cercul de prieteni.

Scrisul său se dezvăluie tot mai mult ca act de devoțiune, o formă de manifestare a credinței că prin exersarea sa ritualică se revelează măcar o câțime din misterele și miracolele vieții prin care a avut norocul să treacă. De aici cred că provin, ca necesități, preferința pentru elegie, seninătatea retrospectivă și împlânzirea pulsiunilor până în măsura în care chiar și decepțiile sunt contemplate cu detașare, uneori cu o seninătate uimitoare. Astfel, am putea spune că, prin acest al doilea volum, poetul țîrgumureșean pare să vrea de la poezie mai mult decât delectarea sau exersarea ludică a inteligenței, mizând pe o valență terapeutică. Nostalgiile lui sunt de obicei decantate într-o conștiință înseninată de împăcarea cu timpul, în fond, cu destinul,

chiar dacă nu lipsesc momentele când par doar domolite de blazare.

Avem în mână o carte despre iubiri trecute ori persistente, cu dări de seamă despre experiențe, gânduri și emoții ce se cer îmbrăcate în limbaj poetic, cu decență, și descătușate, scoase la defilare pentru a fi salvate de la uitare. Un volum cu „bucurii în pielea goală”, cum inspirat se exprimă poetul ce se autocaracterizează „mahmur de atâtea amintiri”.